

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Múltidő

A kávé a konyhapulton hagyod.
Így melegszik minden test. Ősz van.
A kreol nő bent tusol. A vízszugár
mögött látod a hátat. Ebben a gerincben
már van isten. Megfordul. De várni,
hogy a szövet teljesen átmelegedjen
már nincs idő. Magához húz. Ebben
az ölben már van messiás.

A kávé a konyhapulton hagyta.
Így melegszik minden, amiben van test.
Ősz van. Hazatérni nincs idő. A kávé kihűl.
Mondhatod magadban, ez lenne, amit úgy
hívnak: múltidő.

Egy életre

Hóvihar lesz, ami él, mindent eltemet.
A szobában hús fő majd, öleljük, ami
egyszer belénk mart, öleljük és mi így
vétkezünk. Szobánkban hús fő majd,
valaki integet, integet valaki, és a lányokért
fizetünk, húsért húsboltban, a legolcsóbbat
egy életre kifizetjük majd. Szívkamra összehúz,
üreg dobban, árva testünket papírpénzre cseréljük majd.

Hóvihar lesz, ami elrohad, mindent eltemet.
A szobában nedves késekért állunk sorba,
aki elvesz, hát elvesz belőle, és ami egyszer
majd belénk mar, szorítjuk most, most azt
szorítjuk, valaki integet, integet valaki,
túlsó ablakban, szembe házban, integet valaki.
Szobánkban nedves késekért állunk sorba
és fizetünk a lányokért, húsért húsboltban,
a legolcsóbbat egy életre kifizetjük majd.
Szívkamra összehúz, üreg dobban, árva
testünket papírpénzért eladjuk majd.

Hóvihar lesz akkor este, ami árva, mindent eltemet.
A szobában tükör roppan, szorítjuk végtagjainkat,
szorítjuk, ami egyszer mind belénk hasadt.
Szobánkban hús fő majd, nedves késekért állunk
sorba, túlsó ablakban, szembe házban integet
valaki, valaki integet, tükreink összeroppannak
mind, a lányokat kifizettük, ott mosolyognak
az összes darabban, húsért húsboltban, egy életre
kifizettük. Szívkamra összehúz, üreg dobban, árva
testünket papírpénzre cseréltük, eladtuk, hóvihar volt
akkor este, ami árva volt, árva maradt, mindent eltemet.

Karaván

Egy idegen ország, idegen városában
találsz magad. Nők néznek utánad.
Férfiak feszítik izmaik. Eszedbe jut
a kamaszkorod. Eszedbe jut: sok isten
és egy nő.

A téren nők, férfiak, mögöttük üres
lakókocsik. A nőt most vörösnek hívod.
Próbálsz emlékezni. Napokra. Hetekre.
Hónapokra. A kedvenc évszakra. Az ősze.
Eszedbe jutnak az éjszakák. Amikor a vörös
nő egy belvárosi kislakás papírfalai
közt otthon érzi magát. Eszedbe jut
a zsidók istene, a kreol nő, az árva péntek.
Eszedbe jut a férfikor. Női nevek.
Belvárosi kislakás. Puha ágynemű. A karaván.
Haza vágysz.

Aztán egy utolsó tél. Egy félig fehér.
Az osztrák főváros széles terein, egy
aluljáróban, vagy metróban, egy gyorséterem
asztala előtt valamit még mondani akartál.
Talán azokról a lakókocsikról, talán a sok
istenről, nem tudom, talán csak arról, hogy
majd vörösnek fogod hívni, igen, csak annyit:
te leszel a vörös nő, akit keresni fogok majd
egy idegen ország idegen városban, egy utcasarkon,
egy széles téren, egy aluljáróban, egy metróban,
lakókocsikban.

Nők néznek utánad. Férfiak feszítik izmaik.
Karaván, amit úgy hívsz férfikor. Most minden
fa mögött életek nőnek és közös karavánunkat
egy idegen ország, idegen városában aprópénzért eladják.

M. Á. kisasszony

Pakolj el mindent. Azt mondtad,
az a nyár kép, nem kell már.
Legyél óvatos. Ne keress.
Majd küldök képeslapot.
Integetek és mosolygok.
Alá fogom írni.

Várom még. Jól figyelj.
Nehogy valami, mondjuk
egy pulóver, rám emlékeztessen.
Majd küldök képeslapot.
Integetek és mosolygok.
Remélem a címed, nem változik.

Pakolj el mindent. Mert ameddig
a büntől nem tudsz aludni,
nem fogod elhinni az udvart.
Hogy ott fák nőnek még most is.
Hogy ott már nem cserélik a szerkezeteket.
Hogy ott én már nem vagyok.

Azt mondtad, az a nyári kép,
nem kell már. Mondom légy óvatos.
Ne keress, ha nem muszáj.
Én integetek meg mosolygok.
Meg küldök képeslapot.
Meg aláírom. Meg bízom abban,
hogy címed nem változik.

És reménykedem, hogy nem növöd ki,
mondjuk azt a pulóvert. Én elhiszem az udvart.
Elhiszem, hogy az ágy, az ágy. Elhiszem, hogy
a meleg paplan, meleg paplan. És tudom, hogy
az a nyári kép, amit ki akarsz dobni, az nyári kép.

Fotó, amin ketten vagyunk.
És azon fák vannak, és mögöttük élő
szerkezet. Pakolj el mindent.

Én holnap vagyok itt utoljára.
Elhiszem az udvart. Elhiszek mindent,
integetek és mosolygok.

